

Sygn. akt I Ca 362/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa P. P.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 31 sierpnia 2015 roku, sygnatura akt I C 170/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości na następujący:

„1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda P. P. 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od 30 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda P. P. (...) (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt siedem) złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu 45 (czterdzieści pięć) złotych z tytułu zwrotu wydatków.”;

II. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda P. P. 975 (dziewięćset siedemdziesiąt pięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 362/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie

z powództwa P. P. przeciwko (...) S.A.

w W. (...) Oddział w Ł. o zadośćuczynienie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.500 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 3.), orzekł o kosztach procesu (pkt 2.) oraz o nieuiszczonych kosztach sądowych (pkt 4.).

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się powód, który zaskarżył przedmiotowe rozstrzygnięcie w pkt. 2., tj. w części oddalającej powództwo w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda kwoty 7.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Apelujący zarzucił wyrokowi naruszenie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że kwota 12.500 zł zasądzona na rzecz P. P. tytułem zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią.

W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz apelującego dalszej kwoty 7.500 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w całości.

Na wstępie należy zaznaczyć, że na mocy art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń.

Trzeba tylko dodać, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Zadośćuczynienie ma charakter uznaniowy i zmiana jego wysokości możliwa jest tylko wówczas, gdy stwierdza się oczywiste naruszenie ogólnych zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, tzn. gdy sąd dopuścił się tzw. "błędu braku" albo niewłaściwie ocenił całokształt - należycie ustalonych i istotnych okoliczności, popełniając tzw. "błąd dowolności" (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 17 września 2015 r., I ACa 354/15, Lex nr 1808660).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że chociaż Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń, to jednak analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi, w ocenie Sądu Okręgowego, do nieco odmiennych wniosków w zakresie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

Należy bowiem zauważyć, że Sąd pierwszej instancji niesłusznie uznał, iż żądana przez powoda kwota 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia nie uwzględnia 50 % przyczynienia się zmarłego R. P. do swojej śmierci. Akceptacja przyczynienia się na poziomie 50 % wynika już z uzasadnienia pozwu (k. 5). W rezultacie Sąd Rejonowy przyznał powodowi jedynie połowę dochodzonego roszczenia, wskutek czego zasądzona kwota 12.500 zł jest rażąco niewspółmierna do doznanej przez apelującego krzywdy po tragicznej śmierci brata.

Godzi się zaakcentować, że rozmiar cierpień wpływający w indywidualnie rozpatrywanym przypadku na rozmiar krzywdy jest podstawowym kryterium decydującym

o wysokości przyznanego zadośćuczynienia, a całokształt okoliczności sprawy przemawia za uznaniem, że krzywda powoda po śmierci brata była bardzo duża. Sąd Rejonowy trafnie ustalił, iż R. P. i P. P. byli ze sobą bardzo zżyci – z uwagi na małą różnicę wieku byli wychowywani jak bliźniacy, w dzieciństwie zajmowali jeden pokój, wspólnie interesowali się motoryzacją. Ponadto zmarły miał być świadkiem na ślubie powoda oraz chrzestnym jego dziecka. Wszystko to zdaniem Sądu drugiej instancji nie znalazło właściwego odzwierciedlenia w kwocie zasądzonego

faktycznie zadośćuczynienia. W ocenie Sądu Okręgowego odpowiednią kwotą, która należycie spełni swoją funkcję kompensacyjną będzie suma 20.000 zł. Wymieniona kwota nie jest nadmierna, biorąc pod uwagę skalę cierpienia apelującego, wynikającego z gwałtownego zerwania serdecznych więzi ze zmarłym członkiem rodziny.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo w pozostałym zakresie, ponieważ skarżący w apelacji żądał zasądzenia dodatkowych 7.500 zł, a jednocześnie nie cofnął powództwa co do pozostałej kwoty 5.000 zł z pierwotnie dochodzonej sumy 25.000 zł.

Podsumowując, trafny jest zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. polegający na błędnej ocenie, że kwota 12.500 zł stanowi dla powoda adekwatną rekompensatę za doznaną krzywdę związaną ze śmiercią brata.

Konsekwencją podwyższenia kwoty zadośćuczynienia zasądzonej przez Sąd Rejonowy była konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Powód ostatecznie uległ co do 5.000 zł, którą to kwotę należało uznać za nieznaczną część pierwotnego żądania, a zatem należało orzec o kosztach procesu w oparciu o art. 100 zd. drugie k.p.c., nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez P. P.. Na koszty procesu wyłożone przez powoda złożyły się: opłata stosunkowa

w wysokości 1.250 zł (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025 – dalej: „u.k.s.c.”), wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2.400 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 490 – dalej: „rozp.r.pr.”), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł zgodnie z częścią IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. 2015 roku, poz. 783, t.j.), 1.720 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego.

W rezultacie pozwany powinien był ponieść także całość nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 45 zł tytułem zwrotu kosztów podróży świadka, stosownie do art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. i art. 100 zd. drugie k.p.c.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy w pkt. I. sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I.1.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt I.2.), zasądził od pozwanego na rzecz powoda 5387 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt I.3.) oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu 45 zł z tytułu zwrotu wydatków (pkt I.4.).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwany przegrał w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 975 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na którą to sumę złożyły się następujące kwoty: 375 zł tytułem opłaty stosunkowej od apelacji (art. 13 ust. 1 u.k.s.c.) oraz 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, którą to kwotę Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 4), § 12 ust. 1 pkt 1) rozp.r.pr.